

1. Hoj

Dva lesní rohy zazpívaly na prahu černého pokoje,
bílý chrt běžel okolo rudého srdce.

Hoj!

Nevím, půjdu-li na lov, či půjdu-li do boje,
vím jen, že musím si s sebou vzít náboje,
bláznivé náboje a divokou ručnici,
oči a srdce,
všechny staré obrázky strhati se stěny,
nechat tam jenom Pannu Marii
a říci:

"Panenko, možná, že dnes tě zabiji,
prsa ti probodnu bílou lilíí,
možná, že sám se vrátím smutný a zraněný,
prosím tě, tenkrát, Rodičko boží,
sestup se stěny
a potěš chlapce,
který poslechl lesní rohy, chrty a srdce."

2. Rekruti

Sbohem, hoši a děti,
my už dnes rukujem,
my chlapani dvacetiletí,
tohoto smutného rána,
kdy celé nebe jsou kasárna,
s rozbitými okny, zídkaou studenou,
šedivě a černě omalovanou.

My už nemáme hlav rta ramenou,
už máme na nich jen kufříčky,
černé kufříčky - černé rakvičky,
na nich naše jména v bílém lemování
a v nich jsme my sami pochováni,
v sepjatých rukou srdce držíme,
už o tobě ničeho nevíme,
živote krásných skleněných věcí,
láska s mamincinýma rukama.

Děvčátka smutná, nechodte za námi,
to není pohřeb, my se zas vrátíme
jednou večer se všemi hvězdami.
My mrtví vojáci
přijdem k vám touto ulicí,
přineseme vám ze svých ran kytici,
kytici červenou, dar, co na prsou krvácí.
Do rukou nás vezměte, do bílých postelí,
abyste, milé, věděly,
kde se naše tiché tělo
pro rty vaše ranou otevřelo,
abyste mohly hluboko do něho

té noci svatební.

Dříve než se rozední,
počneme pod vaším srdcem radostné pachole,
nový život.

3. Vězeň

Na kříži ze čtyř cihlových stěn
den bílý byl mřížemi v boku proboden,
krev a voda
vyšly z rány,
krev a voda
tekou po nebi sedm dní.
Toto je vězení
s tisíci nemocnými lidmi,
s desíti věřícími lidmi
a mým kamarádem, kterého zavřeli v tento svět,
protože má dvacet let.

Samovazba.

Ticho je tu,
šalebno je tu,
úzko je tu.

Myšlenky se stále potácivě vracejí
jako ranění vojáci z bitvy do polního lazaretu,
ten lazaret je přepadená světnička doma
a maminka s lomícíma rukama je rána na vlastním těle.

Maminky vždy věří v Syna a Spasitele,
ale bolesti jsou nejtěžší, když se musejí rozdat.

Slunce,

přijď sem s paprsky všemi!

Tento vězeň je sám jako semeno v zemi.

4. Hoře

Kdybych byl děvčetem — tak v koutě světnice
bych hlavu v ruce položil a plakal.

Spí v oknech pomněnky okolo měsíce,
pláč srdci uleví, plač, děvče, plač si jen,
půl hoře slza unese,
půl odplaví sen.

Má bolest tvrdá je, a proto nelze mi
ji v slzy rozpustit a jako z lázně vstát.
Tak strávit nutno bol jak chléb se sazemi
a v krvi proměnit v nový, prudší hlad.
Své srdce zrubané a dané na pospas
do zubů stiskni, — ať ztuhne v rudý nůž!
Jediný jen je lék, jímž uzdraví se muž:
čas.

5. Rekonvalescent

Na pasece tři smrky stojí,
pod nimi mládenec nemocný
vyhublá svoje prsa hojí
a čítá, čítá dlouhé dny.

Den za dnem jako vlna ubíhá,
však mládenec se dosud nezdvihá,
nehybný musí být a tichý musí být,
neb plíce malátná a zpola neživá
jsou jako plachý pták, jež nesmíš zaplašit,
— sic nezpívá.

Na pasece tři smrky stojí,
vichřice nosí čas, čas rány hojí,
mládenec vzhůru zvedá skrář:

„Oblaků bílé rafije,
nebeským orlojem se rychle otáčejte,
ať přijde hodina, která mi odbije:
Hej, uzdravený, vstaň!“

6. Kázání na hoře (Těžká hodina)

Já jsem řečník chorý,
ale ne mrtvý,
a toto jsou lesy a hory,
obec zelená,
na nebi sluncem stavěná,
aby v ní bydlel život veselý
těch, kteří ve světě bídou zemřeli
a po smrti ještě mrtví na něm prodlévají
v podobě mužů a v podobě žen
a na kamenných ryncích ostatky své prodávají
pod světlem voskových luceren.

Ten, kdo je živý,
ví, že svět musí být spravedlivý.
Neplačte, vrazi a opilé nevěstky,
že město vás živé na věky pochová,
nesakrujte, vojáci z krve a olova,
že kasárna o lásku neprosí.
Neboť:
každý má někde srdce, i když s sebou je nenosí.
Proto ty nejsi
voják,
nevěstka,
vrah, -
proto jsi smrk,
jedle
a modřín
a vy všichni bezejmenní chudáci z dědin a předměstí
jste na horách les, který roste do štěstí,

do štěstí čistého, tak jako zde kvete
v jehličí, hvězdy a jahody zakleté.

Bratři,

už skoro na nebe vzatí,
možná z vás budou svatí,
na nebe vstoupíte po oblacích
a zapomenete mrtvých z údolí.

Svaté nic nebolí.

Raděj se svatými nestaňte,
raděj tu s námi zůstaňte,
silnicí dolů sestupte, rozejděte se po celé zemi,
z vyhaslých očí vyrazte pryskyřnatými haluzemi,
svět pro sebe dobudte v jednom vítězném šiku
vánočních stromků a dubových bojovníků.

Hurrá!

Mrtví na ulicích oživnou,
muziky ve vsi zahrají,
na cestách rozkvete kamení,
my sami budem si vráceni.